

579
1960/3

ღელა

აქველი ბიჭო ქაიანე,
ოღანე, თუნი ზინე,
დი პე, ქანული, მრეკია
ხანისედი კიბანე

№ 12 საბავშვო ჟურნალი "ღელა" და
3 პ. ცხენის სახეობის მრეკი კიბანე
ოგანისედი კიბანე

საბავშვო
1960

პარკუჭანა

პოეზიანი ჟიღაზილი

ნახატები ბ. რინივილიძისა

თოვლიან ქუჩაზე მისრიალებს ზოლენ-ბიანი ტროლეიბუსი და წინა ფანჯარასთან ჩამოკიდებულ პარკუჭანას აქეთ-იქით აკონწიალებს. კონდუქტორი იმედს არ ჰკარგავს, — ან ახლა მოაკითხავს პატრონი, ან ახლაო, მაგრამ ამოღო...

დასრიალებს ტროლეიბუსი და კონწიალებს საახალწლო პარკუჭანაც. ცისფერია, თეთრი წინწკლებით, ზედ თოვლის პაპაც ახატია ტყბილეულობით საეცე ხურჯინით.

— ვის დარჩენია ნეტავ?—სწუხან მგზავრები პარკუჭანას დინახვავზე.

— ვისია და ერთი ლოყაწითელა გოგონასია... თეთრი თბილი ქული ჰხურავს და თეთრი ხელთათმანები აცვია!—დაუზარელად იმეორებს კონდუქტორი, იქნებ ვინმემ ინიშნოს გულმადვიწყი მგზავრიო. მაგრამ დიღია ჩვენი ქალაქი, თეთრქულა და თეთრ ხელთათმანებიან გოგონებსაც თელა არა აქვს...

თოვლიან ქუჩაზე დასრიალებს ზოლებიანი ტროლეიბუსი, აღიან და ჩაღიან მგზავრები, პარკუჭანა კი კონწიალებს და კონწიალებს...

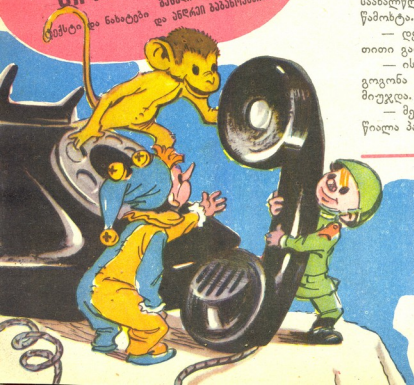
ერთ გაჩერებზე კი წინა ბაქნიდან ახლა წითელქულა მანანა ამოხტა და, ვიდრე დედა ამოჰყვებოდა, კიდევ ჩამოსკუპდა სკამზე. მაგრამ ვერ მოისვენა, ხან იქით მიტრიალდა, ხან აქეთ მოტრიალდა და როგორც კი საახალწლო პარკუჭანას მოჰკრა თვალი, ისევ წამოხტა.

— დედიკო, აი ის მინდა!—მანანამ პაწია თითი გაიშვირა პარკუჭანასაკენ.

— ის ხომ შენი არ არის!...—დასვა დედამ გოგონა სკამზე და თვითონაც გვერდით მიუჯდა.

— მე მინდა ჩემი იყოს!...—მანანამ კონწიალა პარკუჭანას თვალი ველარ მოაშორა...

ჭანჭიკალა და თოვლის პაპა
 მანალი ნოვოქოლოვისი
 და ანდრაი ბაბანოვასისა

ძვირუბახო ჭინჭიკალა! ახალი წელი კარზეა მომდგარი და თუ კაცი ხარ, დავებზარე, ჩვენი გზის ბავშვებს ნაძვის ხე მოეფინათ!

კონდუქტორმა ეს რომ დანახა, პარკუქუნა უმალ ჩამოხსნა და მანანასთან მივიღა.
— რა გქვია, გოგონა?—ჰკითხა კონდუქტორმა.

- მანანა!
- სულ გადამაიწყუდა! ეს პარკუქუნა ერთ-მა შენოდენა გოგონამ დამიტოვა, მანანას გადაეცი და ჩემს მაგივრად ახალი წელი მიულოცო.
- ნანამ?—წამოხტა გოგონა.
- ჰო, ნანამ!—შეიფერა კონდუქტორმა მანანას ვარაუდი.
- გმადლობთ,—ჩაიბუტბუტა მანანამ და პარკუქუნას ორივე ხელი ჩაავლო.

8011

ერის ჭრილის ჭუჭრუტანში მკლე ჰინძრას ეჭვრიტება.
ერის განათები
ილთაქვანსა და ფილთათოფს ხეტავ რა ეფილთაქე-ეფილთათო-

ფებოდათ.

ჩურჩხელევი

როგორ უნდა დათოს მალე გაიზარდოს, იცქირება მალლა და ცერებზე იწევის, კერზე დაკიდებულ ჩურჩხელეებს რომ მისწვდეს.

რთარ მალამბაჩიძე

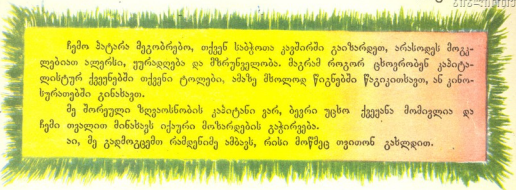
ნატვრა

სახალწლოდ გიამ შოამშადა ციგა; მაგრამ ერთი ფიფქი არ მოფრინავს ციდან!

სასწავლო პაპა
მშობრეშლა ნანამ შემოიკერა კაბა, ნებავ ჩახატეშლად ვარგა თუ არ ვარგა? **ლიდა სხვილია**

ზე ალთვე ვაშოუგლო და თაფლით მაპახთან წავიდეთ.

ჩემო ბატონო მეგობრებო, თქვენ საბჭოთა კავშირში გაიზარდეთ, არასოდეს მოგა-
ლებიათ ალერსი, უურადლება და შურუნეულობა. მაგრამ როგორ ცხოვრობენ კაპიტა-
ლისტურ ქვეყნებში თქვენი ტოლები, ამაზე მხოლოდ წიგნებში შეგაცუთხავთ, ან კინო-
სურათებში გინახავთ.

მე შორეული ზღვაოსნობის კაპიტანი ვარ, ბევრი უხმო ქვეყანა მომივლია და
ჩემი თვალთ მინახავს იქაური მოხარდების გაჭირვება.

აი, მე გადმოგვით რამდენიმე ამბავს, რისი მოწმეც თვითონ გახდით.

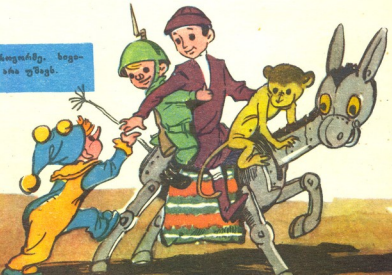

ჩვენი გემი ალჟირში იდგა. აღარ ვიცო-
დით, მცხუნვარე მზეს საღ დავშალოდით.
ამ დროს კი თითქმის ტიტლიკანა არაბ
მტვირთავებს კალათებით მოჰქონდათ ქვანახ-
შირი და ჩვენი გემის ტრიუმში კლიდნენ.
ნახევარზე მეტი თორმეტი-თოთხმეტიოდე
წლის გამხდარი, ქანცგამოლოებული ბიჭები
იყვნენ. ძლივს შოათრევენენ დატვირთულ
კალათებს და წელში ოთხად იკეცებოდნენ.
აგერ, ერთი ბიჭი წუთით შეჩერდა სულის
მოსათქმელად და ფუთიანი კალათა მხრები-
დან ჩამოდგა. მაგრამ ზეღამხედველმა რეზი-
ნის ხელკეტი ჩასცხია. ბიჭმა თავი ვეღარ შეი-
კავა და ზღვაში ჩავარდა.

ეს რომ ერთმა ჩვენმა მე-
ზღვაურმა დაინახა, წყალში
ისკუპა. რამდენიმე წუთის შემ-

მოთახლეთ მოლორმე. ხევი-
წროვე, მაგრამ არა უშავს.

დღე პატარა არაბი ჩვენს გემბანზე ამოიყვანა. ყველა ირგვლივ შე-
მოვეხვიეთ.

მაღე გავაცილეთ გულდაწყვეტილებმა ჩვენი პატარა ჩვენს
ბარი. მას ისევ უნდა ეთრია შიშიმე კალათები.
ლარიბი იყო და ოჯახს მისი დახმარება სჭირ-
დებოდა.

ლოს-ანჯელოს ამერიკელები „ანჯელო-
ზების ქალაქს“ ეძახიან. ამ ქალაქში კი ჩვენ
ასეთი სურათი ენახეთ:

შუა ქუჩაში უამრავი ბავშვი ირეოდა.
ერთმანეთს ეჭიდავებოდნენ, ხელს ჰკრავდნენ
და თავგამოდებით მიძვრებოდნენ წინ. თურ-
მე მდიდრული სასტუმროს მეორე სართულ-
ზე ორი კარგად ჩაცმული ვაჭარბონი ხურ-
და ფულს ისროდა ფანჯრიდან. ჩამოვლვე-
ლი ბავშვები კი თავს იკლავდნენ, რომ ერთ-
მანეთისათვის დაესწროთ და ფული მოგვ-
ლოთ ხელში.

ერთმა ბიჭმა, როგორც იქნა, დასტაცა
ფულს ხელი. ამ დროს მეორეც გამოისრო-
ლეს ფანჯრიდან. ბიჭი ახლა იმისაკენ გაიქ-
რა, მაგრამ შესახვევიდან გამოსრიალებული
მანქანა დაეჯახა და იქვე წააქცია.

ვაჭარბონებმა მაშინვე დახურეს ფანჯარა.
უფასო „თავშესაქცევი“ დამთავრებული იყო.

რამდენიმე დღე დაეყავით იტალიის ნავ-
სადგურ ბრინდიზში. იტალიელი ბავშვები
თითქოს გრძობდნენ, რომ ჩვენ სულ სხვა
სამყაროდან ვიყავით მოსულნი. სურდათ,
ბევრი რამ გავგოთ ჩვენს ქვეყანაზე, მაგრამ
ჩვენამდე მათ არ უშვებდნენ.

ერთხელ საბჭოთა თბომავალს ერთი თორ-
მეტიოდე წლის ბიჭი მოუახლოვდა ველო-

სიპდით. პოლიციელებმა შეუყვირეს, უკან
გაბრუნდიო, მაგრამ ბიჭმა ვერ გაიგონა. მა-
შინ პოლიციელები გამოეციდნენ, ველოსი-
პედიდან გადმოსვეს და საპოლიციო უბნისა-
კენ წაათრიეს. პატარა ბიჭის დანაშაული
მხოლოდ ის იყო, რომ საბჭოთა გემის ნახვა
უნდოდა.

ბიჭი ვარ

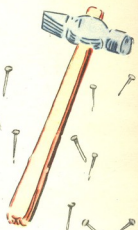
ნ. აბიანი

ბიჭი ვარ და როგორი!
დაილოცა მომგონი!
ეუდიანებს დაუგული,
დარტემა ვიცი „თავური“.

გამობრძანდით, ლურსმნებო.
წვეტაკუდიანებო,
კოსტა ძამიკოებო,
რკინის ქუდიანებო!
მოდის თავში
კაკუნი, —
ჩაქუნი ვარ,
ჩაქუნი!

ჩემი თავი ვის უჭირს? —
ძველი ფეხსაცმელია.
შეკეთება ამ წუთში
არც თუ ისე მხელია!

კაკუნ-კაკუნ
კაკუნით
დავატყდეთ ლურსმნები,
გავაძალო ქუსლები!

თხილს და ნუქსაც დაუგული,
დარტემა ვიცი „თავური“,
ჭახუნ-ჭახუნ
ჭახუნნი!
არც მეტი, არც ნაკლები,
დავუმტვრიე უძაწვილებს
დაკროლილი კაკლები!

ბიჭი ვარ და როგორი!
გაისარებს მომგონი —
გასტუნავუთ, ლურსმნებო,
გოგნი-გოგნი
გოგონი!

თარგუნა მავკალა მრევლიშვილმა

ვალუბებით!

შვავი ჩამოწვდა...

ყაყაჩოს მეღანი

იაკობ გოგებაშვიდი ყოველწლიურად ავალებდა ყაყაჩოს ფოთლების შეგროვებას თავის ძმისწულს ალექსანდრეს, რომელიც სოფელ ვარიანში მასწავლებლობდა.

როდესაც სოფლის ველ-მინდორებზე ბაღები მწვანედ დაიწყებდა ღალანს, ალექსანდრეც მაშინვე იმ ყანაში გაჩნდებოდა, სადაც შეღერებული ყაყაჩოები ჭიკაძეობენივით გიბგობებდა. ვარიანელი გლეხები ალექსანდრეს თვალს რომ მოჰკრავდნენ, იტყოდნენ ხლამე:

— ალექსანდრე თავის ბიძას ძღვენს უშმაფებსო!

თუ თბილისში ჩამოსვლა შეუგვიანებოდა, ბიძის დარჩებით ალექსანდრე მოგროვდი ყაყაჩოს ფოთლებს თიხის ქლთანში ჩატკეპნიდა, სპირტით ან თავანკარა არყით დანამაფედა და შემოდგომაზე ჩამოლუტანდა ბიძას.

იაკობი მოლიმარი სახით შეხვებოდა სტუმარს და პირველად ყაყაჩოს ფოთლს მოიკითხავდა.

— მიმდგირის ღვდოფადი... ხომ არ დაგვიწყებოა? — და თან ხმადაბლა წაილილინებდა: «ყაყაჩოსა სიწითლითა ყანა დაუმშვენებია».

იაკობი ყაყაჩოს ფოთლიდან მეღანს ხეიდა. მის საწერ მაგიდაზე მუდამ გამოლუცხებდა იდგა ყაყაჩოს მეღანი. როდესაც ძვირფას ნობათს — ყაყაჩოს ფოთლებს მიიღებდა, ყველა საპირო ხელსაწყოს წინასწარ მოიმარაგებდა, სახეიდახეიდა დაიკარწყებდა მკლავებს და ჩვეული გულმოდგინებით შეუდგებოდა მეღნის გამოხდის თადარიგს.

ყაყაჩოს მეღანი ძალიან მოსწონდა იაკობ გოგებაშვილს. საბუბარში ხშირად უთქვამს: ყაყაჩოს მეღანი ქალადღე არ იქლინთება, ნაკლებად ხუნდება და ადვილად არ წყადდება. ის თითქმის უფრო ახალფობდა დიდ პედაგოგს ბუნების კართან.

„აღაფსნე ვე რაბანსო ვსეფ,
 ვე „იღაბე ვედაფეფ სფაფ **:აფ, აბე ვე**
 „აღაფსნეს სეღსნეფეფეფ სეფე რსესეფეფ
 ბეფე სესეფაბსე „აბსეფესეფ სე რაბეფ —
 :აწოთ აბ აბსეფსაბსე სეღსეფე „აბსე
 -სეფეფეფ სესეფ სესეფეფეფ რაბსეფე რაბსეფს
 რე რაბსე „აფეფესეფ აბ ვესეფს ვესესე რეფე
 აფეფესეფ „აწეფეფეფ სეღსეფე რაბსეფე რაბსეფ
 აბ აწსაბსეფე „აფეფესეფ რეფესეფ „აბსეფს
 აფესეფს. სესესეფსეფეფ აწსაბ სეფეფაბსეფე

აბსეფსეფ აფესეფს

ქურდი და მამალი

ქურდმა მამალი შოიზარა, კაღთაში
 დამალა, მაგრამ ბოლო კი უჩანდა. ზარ-
 როსს უფიცებოდა, არა უიცო რაო. ზარ-
 როსმა უჩანსუხა:

— ფიცო შწამს, ბოლო მაკვირვებსო.

•ფეხი

გის ნიღბი რეგთაქი ქუჩის რეგთაქი
ნიღბი რეგთაქი ქუჩის რეგთაქი
ნიღბი რეგთაქი ქუჩის რეგთაქი
ნიღბი რეგთაქი ქუჩის რეგთაქი

მელია და ქოთანნი

კლუნი უნანა მკიდა. ცოლმა სადი-
ლად ერთი ქოთანნი მანონი მიუტანა და
მანსთან დადგა. მელია სადიგანდაც გა-
ჩნდა, ქოთანს მიუძარა, ჩაჭო მიკ თავი
და სანწრაფოდ სულ ამოსვლიდა. მანონ-
ნი რომ განათავა, თავი მიკ გაშვებდა და
კვლარ ამოიღო. მელია დადიოდა, თავს
იქნევდა და ქოთანს ეუბნებოდა:

— კარგია, ქოთანო, მაგდენი სუმი-
რობა გვეოფა, ხსლბ განმიშვიო.

მაგრამ ქოთანნი მელიას არ ეშვებოდა.

მელია გაჯავრდა:
— მოცა, მე დაწვევლილო ქოთანო,
რა გეოთ! არ გინდა შენთვისად მომშორდე
და მიუურე, როგორ დაგანწროვო!

დღეს ვინეფთაქი პანი რეგთაქი
-რეგთაქი რეგთაქი რეგთაქი
-რეგთაქი რეგთაქი რეგთაქი
-რეგთაქი რეგთაქი რეგთაქი

•ფეხი რეგთაქი რეგთაქი
რეგთაქი რეგთაქი რეგთაქი
რეგთაქი რეგთაქი რეგთაქი
რეგთაქი რეგთაქი რეგთაქი

ბნეფი რეგთაქი

და ტევია ასცდა მტრებსა. ეს თინი
მონადირეს უუო ფუტკარმა, რომელმაც
ზელსედ უბინა და მონადირის მტრედი
სიკვდილსა.

იყ, რა ვახშაში შექნება! თანის ფეხით არ მოხრძანებულანი!

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ცრუ პერტელა

ქ. გომიანიძე

მზია — მითხარ, რად შეგარქვეს, ლალი, ცრუპერტელა?
 ლილი — იმიტომ, რომ ზეში არაგის არ სურდა!
 მზია — განა რა თქუი, ღაო, რა არ დაგვიურეს?
 ლილი — ა, ეს კაბა, შხაი, თვითონ შეგვიკურს! სანტიმეტრით ვზომე, მერე ცარცით ვსახე, ისე დავილაღე, ხომ შეტეობა ხმაზე?!
 მზია — თვითონ?
 ლილი — თვითონ, შამ რა, გამოფეკრი დილით, და ნატრები თოვსუ სურთად გარეცხილი... გადავიღე...
 მზია — მერე?

ლილი — დავედი და ვპერე... გავიტეხე მილი, დაგვიკურ დილი.
 მზია — შერე რაღა მოხდა?
 ლილი — ვუთოვე კონტაღ, გადავიცი კაბა, შემომსიღე, აბა!
 მზია — ხა, ხა, ხა, ხა, ლალი. ვის ატევებ ნეტავ, კაბას ვერე ჰქურენ? მკურავი მკავს ღეკა!

ნატრები გარეცხე, თოვსუ გადავიღე?
 ლილი — ღადრ ვიცი, რა გენა თქვენი კაღაშიაღე! ნეტავ რა გაციენეს, რატომ არა გეკრდა?
 მზია — უა, რა ვუიხარი შენითხანა შეკრავს! ახლა კი ვუვერებ თამროს, თინას, ლელას, რისთვის გემხიან ლალი ცრუპერტელას.

დავცხოთი, დავცხოთი, შევობ-რეხოსი არ შეშინდეთსი ცოცა კი... დევ და...

გულადი გაჭიანჭი

გზა მშვიდობისა, მადონა
მგელი კინობუსის
კანაფისთვის

სად ან როდის მოხდა ეს ამბავი, ძნელი სათქმელია, მხოლოდ ძალიან დიდი ხნის წინათ კი მოხდა. ერთ ტყეში ცხოვრობდა დედა კურდღელი თავისი ორი ბავაით. ბინად პატარა სორო ჰქონდათ შერჩეული.

ერთ დღეს დედა კურდღელი ავად გახდა. მთელი დღე მშვირები იყვნენ საწყალი ბავები. მეორე დღეს კი გადაწყვიტეს ტყეში წასულიყვნენ, თავისი საკმელიც ემოვათ და ავადმყოფი დედისთვისაც მოეტანათ.

ბავებმა ტყეში ორი ცარიელი ტომარა იპოვეს. აიღეს ტომრები, შიგ ბალახს ჩაყარითო, და გზა განაგრძეს. უცებ ბილიკზე მგლის ლეკვი დაინახეს. ბავებს ხელიდან გაუვარდათ ბალახით სავსე ტომრები.

- შეშინია, — თქვა ერთმა.
- მეც შეშინია, — მიუგო მეორემ.
- ბავებმა იფიქრეს, იფიქრეს და შემდეგ თქვეს:

— რაც იყოს, იყოს! ჩავსვათ ეს ლეკვი ტომარაში და შინისაკენ მოვკურცხლოთ.

ბავები ასეც მოიქცნენ და გზა განაგრძეს. უცებ ხის ქვეშ მოგვიზიგე კოკონი დაინახეს, რომელსაც ოცი მშვიფრი მელა უხსნდა გარშემო. კურდღლები რომ შენიშნეს, მელიებმა ტუჩები გაიღოკეს და კულები ააქიცინეს:

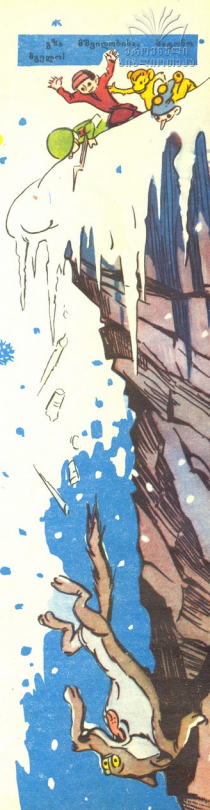
— მო, რა კარგია, თქვენი ფეხით რომ მობრძანდით! რა გემრიელი ვაზში გვექნება!

უფროსი ბავია არ დაინხა და შესძახა:

— ტყუილად გიფიქრათ გემრიელ ვაზშიაზე, თქვენი არ გვეშინია. მგლები ხომ ძლიერებია, იმათაც გაუშკლავდით, ტომრები ავერ მათი ლეკვებით ავაყვით, — და ბავებმა ტომრიდან მგლის ლეკვი ამოათრიეს, — ეს მეორე ტომარაც ლეკვებითაა სავსე. თუ არ გავვიშვებთ, თქვენი ოცი ლეკვიც ამ ტომრებში მოხვდება.

მელიებს თავის სიცოცხლეში არ ენახათ ასეთი გულადი ბავები, ძლიერ შეეშინდათ და უღრან ტყეს შეაფარეს თავი.

ბავებმა კი შინისაკენ არხეინად გასწიეს.

ბულბული და მელა

გამკრამ შინჯუბა

ნახატები პნ. კანელაჰისა

ზ ლ ა პ ა რ ი

მ

ოისაწულა თავი მელამ, შენათა ბულბულას თვალთ: შენ რომ არა, ჩემო ყველავე. ვიქნებოდი ახლა მეცდარი! ეკლებით მაქვს ხავევ სახე, შეველა უნდა ძმობილს ამ დროს, ტკივილსგან თვალს ვერ ვახელ, გთხოვ, ნისკარტო ამომაძრო! — არა! არა! ეს ნისკარტი არც შაშა და არც გაზი, — სულ არა აქვს ეკლის დარდი, განთქმულია ხილამაზით. — მგალობელი ჩიტი მჭევა, ქვეყანაზე მისთვის ვგალობ, ყველა ჩიტს და ადამიანს რომ სიმღერა შევასწავლო! უნდა გითხრა გულახდილად, საშინელი ხმა გაქვს, მელავ, ნეტავი არ მომესმინა შენგან თქმული დელი-დელია. არ გაქვს ნიჭი, არ გაქვს სმენა, ხრინწიანი ხმა გაქვს კიდევ, ვეჭვობ, შენგან, ჩემო მელავ, მომღერალი გამოვიდეს! —

— კარგი ხმა მაქვს, არა მიშავს. გამიცვიდა გუშინ ყელი, ცოტათი ხმაც ჩამებლიჩა! და ამიტომ ვეღარ ვმღერა! — თუ ახეა, მომეც სწრაფად, — და აფრინდა ჩიტი მალდა, მზიარულად გზა გაკაფა და არ იგრძნო ფრთებმა დაღლა. მხოლოდ მელა სუნთქავს მძიმედ, უკირს, რა ქნას, დაიღალა, დაღლილ თვალებს აციმციმებს, გაკირვებას ვეღარ მალავს. ბევრი ბურქი დარჩა უკან, დელი, ტბა და ნაკადული. ეკალ-მარტი, გზა და შეუკ ერთმანეთში ჩაბლართული აუფრია სიმინდს ტანი და მზე თბილიდ დასციმციმებს, სიმინდს შენის დილის ნაში — მოგვაგონებს ვერცხლის მძივებს. გამარჯვებულნი ყანას თოხნის, მასთან თოხნის სამი ვაჟი, და მათ ტანზე ახალუხი ელავს როგორც გარიჟრაჟი. გაუბარდა ბულბულს ძალზე, მოიხიზლა მათი მწერით.

შა საწყალს, თანაც ცხელა, დაკარული უჩანს ლოყა. უცხად ქიშკარს აღებს ქალი, მზიარულად მოდის გზაზე. უფრიალებს თავსაფარით და კალათა უდგას მზარზე. შედგა ქალი, სადაც თხმელას გაუმოლა ფართედ კალათა, ძირს კალათა დადგა ნელა, ქმარ-შვილიხიკენ გაემართა. სასწაულიც ხდება აღმათ, სიხმარშია? — ცხადში ხედდეს! გვიწრებიდან უტყერს ხარხად, უკონი ვასდის შემწვარ დედალს. სურნელბა ათრბობს ჭათმის, გაბარუა, დაანელა: — გამაღობთ, ქალი, ძღვენისათვის, — სახადლობელს ამბობს მელა. მთელი ტანი უკანკალებს, მიცუნცულებს ნელა-ნელა, სუნთქავს შეკრა, ცბიერ თვალებს ახამამებს წუწკი მელა. გავლევია უფრო მაღა... მა, კალათა, აგერ თხმელაც, პირი სწრაფად სტაცა ქათმს და ტყისაყენ გაშა მელა.

* დასაწყისი იხილეთ: იდლია № 11

კარგად არის ჩგენი ხაქმე-გაუპოხით ლურჯა და მერა გზას გავუდგეთ!

მირბის მელა. მაგალობელმა
 შენიშნა და იწუთ ხტენა:
 — აქეთ, ქალო! აქეთ, ქალო!
 აქეთ მირბის წუწკი მელა!—
 დასახლის შემოვსმა,
 მანაც ძაღლებს მიაწვევლა:
 — უი, ჩემს ღღეს, უი, ჩემს ღღეს,
 ეს რა გვექნა წუწკმა მელამ.
 დერგეთ, მურა! ხომ არ გზინავთ!
 არ გაუშვათ ქათმის ქურდი,
 ხედავთ, როგორ შეგვკარცხვინა,
 მიაკნინტეთ მელას კუდი!—
 ყველამ ტყისკენ მიაშურა,
 ყველამ მელას მიაწვევლა:
 — ჰამ, ჰამ, დერგეთ!
 — ჰამ, ჰამ, მურა!
 სწრაფზე სწრაფი მიჰქრის მელა!

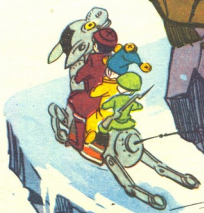

ჰამ, ჰამ, დერგეთ!
 ჰამ, ჰამ, მურა!
 დეკარგათ ძაღლებს ფერი.
 მუხის ტოტებს დაუბურავს
 ზევში ირგვლივ ყველაფერი!
 ფულუროში განაბული
 მელა სუნთქვას ველარ ბედავს,
 მაგრად უტეგს გული, ღამის
 ამოვარდეს საგულეღანი!
 ფულუროში მელა ტირის,
 მტირალ თვალებს აბრიალებს:
 — ვაი თქვენდა ჩემი ჰირი,—
 წეველას უთვლის თავის თვალებს:
 — ეჰ, თვალეგო სამაგლებო,
 მე ვივლიდით საგანგებოდ,
 ახლა მივხვდი, მხოლოდ ახლა,
 ჩემთვის არ ხართ სახარებელი—
 თვალეგს ცრემლი წამოხცვივდათ:
 — ეს რა გვეხმის, ვაი, ღეღა!
 მწვანე მიწას, ზეცას წმინდას,
 ამ ქვეყანას ჩვენიო ხედავ!
 მხოლოდ ჩვენი ელვარებით
 ამ ფულუროს მოაგვინი.
 და თუ ველარ გზედავს მტერი,
 მაღლობელი იყავ ჩვენი.—

აი, თოვლის პაპაც!

მიქრის მელა. ესმის ყველა
 და აზოიკა ზემოთ კუდი,
 წინ კიხერი წაიგრძელა,
 თითქოს რაღაც იგრძნო ცუდი.
 დაიღალა, რა არ სცადა,
 ადგას მწარე გასაჰირი,
 ქათამს ერთი აკოცა და
 სინანულით უშვა ჰირი.
 სულსძლივს ითქვამს, კარგავს იმედს—
 წინ კლდე არის აღმართული,
 მარჯვნივ ტბაა მოლოდინე,
 შამბნარებით ჩახლართული.
 სად წავიდეთ? დაიკანცა,
 კენესს, ტირის, მწარედ ზენეშის...
 სიხარულმა აიტაცა,
 ფულურო ჩანს, მგონი, ბევში.

ფრთა შეეხება დალილს, მშვიერს,
 ფულუროში შეტვრა მალი.
 ძაღლებმა ვერ შეამჩნიეს,
 ვერცინ მოჰკრა მელას თვალი.

შეღმებ ტვირთად, კულო, მყავდა და შენს გამო შეავლა მტერი ჩემთან ერთად დაცოცადე!

— ვაი, თქვენდა ჩემი პირი, — მიუბრუნდა თავის უურებს. — თქვენ არ გეხმით, მე რომ ვტირი, დამიხედეთ უმადურებს! ეპ, უურებსო საძაგლებო, ენით გწმინდლით სავანგებოდ, ახლა მივხვდი, მხოლოდ ახლა, ჩემთვის არ ხართ სასარგებლო! — უურმა წივილს მოუმატა: — უსამართლოდ რატომ გვეწყველი, უმადური რად ხარ, რადა, ჩვენ ვართ მხოლოდ შენი მისხნელი. ჩვენ რომ არა, აბა რითი გაიგებდი ხმას და სტვენას. რას ეძახდა იმ ქალს ჩიტი, პირველად ვინ მოგახსენა?! — — კარგით, კარგით, — შეცბა მელა, — სველამ ენა წაავრძელა! — თვალი ფეხებს მიამტერა, ახლა მათაც მისწვდა მელა:

— ეპ, ფეხებო საძაგლებო, წყალში გხანდით სავანგებოდ, ახლა მივხვდი, მხოლოდ ახლა, არ უოფილხართ სასარგებლო! თქვენ სიცოცხლე გამიმწარეთ, გწუბი ამიფორიაკეთ. ტაქში, ღრეში, უოველ მხარეს აუენებდით კორიანტელს! — შენ სიცოცხლე შეგრაჩა ჩვენით, ფეხებს უნდა უმადლოდე, ჩვენი ვართ შენი გადამჩრენი იმ უანიდან ფულურომდე. — — კარგი, კარგი! დამეხსენით, არ უოფილხართ ჩემთვის ცუდი! მაგრამ კუდი? ჩემი მისხნელი არ უოფილა თურმე კუდი!

უქნარა და უდარდელი! — — ჩემით იყავ დარდმანდი, ამაჟობდი შენი კუდით, თან დაღვედი, როგორც ლანდი. არ ვიცოდი, თუკი ძეღლი! — — შეღმები ხარ, — უთხრა მელამ. — არ მსურს შენით ვიტარაბი, — და ძაღლების საჯიჯგენლად ფულუროდან კუდი გაჰყო. — კუდი! კუდი! — ატუდა ვეფა, დაეხია ძაღლის გუნდი, წითლად, სისხლით შეიღება საცოდავი მელას კუდი. გამოსწიეს ფულუროდან, დაითრიეს ნელა-ნელა, და ძაღლების ფეხქვეშ თრთოდა ნირწამბლარი წუწკი მელა.

გლეხი ისევ უანას თოხნის, მათთან თოხნის სამი ვაჟი, და მათ ტანზე ახალუბი ელავს როგორც ვარიფრაკი. სიმინდს არხვეს სიო გროლი, თან შემღერის უანას ნანას და გლეხების მოძახილი ახმაინებს ლამაზ უანას. მგალობელი ისევ მღერის, მწეხს შესძახის „ტია-ტიას“. და სიზღერა ბედნიერი ქვეუანაზე მიაქვს ნიავს. აუხაზურიდან თარგმანა რევაზ მარგინამა

ჩქარა, ჩქარა! ახალმა წელმა გზაზე არ მოგვისწროს!

ფისო და ჩიტის ჭურჭელი

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

2 ჰლაპარი
 კობელ ფისომ ჩიტის ზუდე შეამჩნია, ზუდე ახალ-
 ახალი და ცარელი იყო.

— მოვიცდი,—ჩაიკრუტუნა მან. ის ზომ პატარა, მომ-
 იმენი ფისუნა გახლდათ.—წინ ჯერ მთელი ზაფხული
 მიდევს.

რამდენიმე დღის შემდეგ ფისო ისევ აფოფხლა
 ზეზე. ზუდეში უკვე ზუთი ლაშაში, ცისფერი კვერცხი
 დაინახა.

— კვერცხი ძალიან გემრიელია, მაგრამ ბარტყენი
 უფრო გემრიელი იქნება, კიდევ მოვიცდი,—გაღაწავი-
 ტა კატამ.

ფისო ხან თაგვებისა და ვირთხების პერიოდს ეროთ-
 ბოდა, ხან ეძინა, ხან პირს იხანდა და ამასობაში
 დროც წელ-წელა გადიოდა...

მაღე ზუდეში კვერცხების მაგიერ ზუთი გრძელკი-
 სტრა, დიდთვადა, ნიჰკარტადებული ბარტყი გაჩნდა.

— ვინც მოითმენს, ის მოიგებსო,—ჩაიკრუტუნა სია-
 მოფნებით ფისომ და ბარტყების შექმნა დააპირა. მაგ-
 რამ ასეთი გამზღარი ბარტყები ჯერ არახსოდეს ენახა.
 ამიტომ კიდევ რამდენიმე დღე მოთმინება აწუგობინა.
 ფისო ზუდეში თვალს აღარ აწოგრებდა. ხედავდა, თუ რა
 გულშობლივნიდ ეწოდებოდნენ ჩიტები ათასგვარ კი-
 ლუას და ბუფებს.

— დახე, რა სწორად მოგქცეულვარ,—იძახდა ფი-
 სო,—ბარტყებს ჯერ კიდევ რამდენი საჭმელი სჭირდე-
 ბათ მორცის შესახებულად.

გადიოდა დღეები...

ნახები ბ. რაინივილიძისა

— არა, შეტის მოთმენა აღარ შემიძლია,—გაღაწ-
 ვიკატა ფისომ,—ახლა უკვე მოხუჭდებოდნენ.

ფისო ტურების ლოკეთ აფოფხლა ზეზე. მაგრამ,
 შიი საკვრეველებაც, ზუდე ცარიელი დაუხვდა!

— ასეთი უმადურობა ზღაპრადაც არ გამოიგინა,
 მთელი ზაფხული ვადროვე ბარტყებს გაწარდა, ხამა-
 ვიერი კი აი, როგორ გადაშინადეს!.. მიაუ, მიაუ!

შეედუროდინ თარგნა ირ. კობახიძემ

გილოკავთ ახალ წელს! და-
 წვართ მრავალს!

